

РЕШЕНИЕ

№ 19683

гр. София, 20.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11605** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от „ИНВЕСТСТРОЙ 3000” ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място].[жк]. бл. 65. вх. Б, ет. 7, ап. 91, с управител О. З., срещу Решение № ПО-106/24.10.2025г. на зам. директора на ТД на НАП С., изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу Постановление с изх. №С250022-023-0002747/08.10.2025 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, от М. П. на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране”, ТД на НАП С..

В жалбата се излагат съображения, че наложените обезпечителни мерки са незаконосъобразни, тъй като не е налице обезпечителна нужда. Излага съображения, че не са налице установени публични задължения, които да подлежат на обезпечаване. Твърди, че се ограничава сериозно дейността на дружеството. В жалбата се посочва, че постановлението е издадено в нарушение на разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, като същото е немотивирано и необосновано. Счита се, че на основание чл. 6 от АПК, е нарушен принципът за съразмерност. По същество претендира постановяване на съдебно решение, с което наложените обезпечителни мерки, бъдат отменени. Към жалбата не се представят писмени доказателства. Претендира разноските по делото. В съдебно заседание, жалбоподателя, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Излага съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, претендира разноси по

делото.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С., редовно уведомен, представлява се от юрисконсулт, които оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

На дружество „ИНВЕСТСТРОЙ 3000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е възложена ревизия със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221425002027-020-001/02.05.2025 г., изменена със Заповеди с №Р-22221425002027-020-002, №Р- 22221425002027-020-003, № Р- 22221425002027-020-004, №Р-22221425002027-020 №Р-22221425002027-020-006. връчена на 12.05.2025 г., обхващаща задължения по ЗДДС за периода от 01.10.2023 г. до 30.04.2025 г. и по ЗКПО за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 г.

По мотивирано Искане с изх. №Р-22221425002027-039-001/07.10.2025 т. за предварително обезпечаване на задължения от Т. Н. - главен инспектор по приходите, ръководител екип в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., във връзка с ревизия, възложена със ЗВР №Р-22221425002027-020-001/02.05.2025 г. е издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДО ПК, Постановление с изх. №С250022-023-0002747/08.10.2025г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

С издаденото на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК постановление са наложени обезпечителни мерки върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД. и „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ АД за сумата от 1 124 280.60 лв.

Съгласно получен в ТД на НАП С. отговор на запорното съобщение към издаденото Постановление с изх. №С250022-023-0002747/08.10.2025 г. от Ю. БЪЛГАРИЯ" АД, запорът е наложен, но дружеството има предходно сключен Договор за финансово обезпечение по ЗДФО с банката.

Съгласно получен в ТД на НАП С. отговор на запорното съобщение към издаденото Постановление с изх. №0250022-023-0002747/08.10.2025 г. от „БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ" АД, запорът е наложен, но няма достатъчно наличност за обезпечаване на евентуалното вземане.

Жалбата е разгледана в производство по чл. 197, ал. 1, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК и е оставена без уважение като неоснователна с Решение №ПО- 106/24.10.2025 г. на директора на ТД на НАП С., което е предмет на настоящото производство.

В хода на съдебното производство е установено, че с определение № 3663/28.01.2026 г. по адм. дело № 981/2026 г. по описа на АССГ, на осн. чл. 121, ал. 5 от ДОПК е продължен срока на наложените спрямо „ИНВЕСТСТРОЙ 3000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] обезпечителни мерки с Постановление с изх. №0250022-023-0002747/08.10.2025 г. до приключване на ревизионното

производство с издаване на ревизионен акт или до неговото прекратяване.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК, от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване пред съда административен акт и след като е осъществено обжалване по административен ред, съобразно изискванията на чл. 197, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл. 195 ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда чл. 197 ДОПК. На основание чл. 197, ал. 2 ДОПК, предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция, е решението на директора на ТД на НАП С..По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът извършва преценка и на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта (постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП по чл. 197, ал. 1 ДОПК) са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материално-правните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК).

Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е издадено от компетентен орган съгласно чл. 167, вр. с чл. 195, ал. 3 ДОПК.Спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Директорът на ТД на НАП С., като компетентен горестоящ административен орган, е постановил решение в срока по чл. 197, ал. 1 ДОПК, съобразено с изискванията за форма, установени в същата правна норма.

Съгласно чл. 197, ал. 3 ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

В същото време, от страна на жалбоподателя в настоящото производство не бяха доказани предпоставките по чл. 197, ал. 3 от ДОПК, при които съдът отменя наложеното обезпечение. В рамките на делото не се представи от страна на жалбоподателя обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, които да обезпечат събирането на предложените за установяване публични задължения. От страна на жалбоподателя не беше доказано, че наложените предварителни обезпечителни мерки ще спрат извършваната от него дейност, въпреки твърденията изложени в жалбата в тази насока.

Законът поставя отмяната на наложена обезпечителна мярка в зависимост от наличието на предвидените в ал. 3 на чл. 197 ДОПК абсолютни условия. Разпоредбата на чл. 195, ал. 2 от ДОПК обаче поставя изисквания за допускане на обезпечението наличието на обстоятелства, свързани с невъзможност или затруднение за събирането на публичното задължение.

Обезпечителната мярка, представляваща едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане следва да съответства на вземането на държавата. При определяне на обезпечителна мярка следва да се вземе предвид, както обезпечителната нужда за налагане на обезпечението, така и интересите на длъжника, като мярката не следва прекомерно да го обременява. Това изискване произтича пряко и представлява проявна форма на един от основните принципи в административното производство - принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК, приложим в настоящото производство на основание § 2 от ДР на ДОПК. Принципът на съразмерност изисква упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Разпоредбата на чл. 6, ал. 5 от АПК задължава административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел.

В тежест на административния орган е да установи всички фактически основания за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка. Същата за всеки конкретен случай трябва да е определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен надхвърляща тази произтичаща от преследваната от закона цел. Изводът, че съществува възможност събирането на публичните задължения да бъде невъзможно или значително трудно следва да е мотивиран и обоснован. Постановлението за налагане на обезпечителната мярка следва да отговаря на изискванията визирани в чл. 196, ал. 1 ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК, в постановлението следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Необходимостта от налагане на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел.

В процесното постановление за налагане на обезпечителни мерки са изложени мотиви обосновали нуждата от обезпечение, основани на събраните доказателства по преписката, с оглед изискването възведено в чл. 196, ал. 1, т. 3 от ДОПК. Разпоредбата на чл. 196, ал. 1, т. 3 не съдържа подробни изисквания досежно минимален обем и съдържание на фактическите и правни основания, които трябва да са задължителна част от съдържанието на ПНОМ. Необходимо и достатъчно условие, за да се приеме, че са изпълнени законовите изисквания за наличие на задължителни реквизити - фактически и правни основания е от съдържанието на обстоятелствената част на акта да става ясно какво е приел за установено от фактическа страна административния орган, издател на акта и какви са правните основания за издаване на акт с точно такова съдържание. В обжалваното ПНОМ тези изисквания за наличие на фактически и правни основания на акта са изпълнени, поради което и съдът счита, че не е налице порок, правещ същото незаконосъобразно и налагащ отмяната му.

Следва да бъде отбелязано, че в административното производство, свързано с издаването на постановление за предварително обезпечаване, законодателят не е вманил на публичния изпълнител нито задължение, нито компетентност да обсъжда по същество констатациите на органите, извършващи ревизията.

По отношение на предполагаемия размер на бъдещите задължения публичният изпълнител действа при условията на обвързана компетентност и се ползва от преценката на ревизиращия

орган. След като е взел предвид размера на предполагаемото публично вземане, посочен от органа по приходите, публичният изпълнител е постановил оспорените обезпечителни мерки. Доколкото мотивите за издаване на постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки се съдържат в отправеното до публичния изпълнител искане, то неоснователно е направеното в жалбата възражение за необоснованост на издаденото постановление и на решението, с което същото е потвърдено. Административният орган е посочил фактическо и правно основание за налагане на обезпечителните мерки, размерът на вземанията, както и това че събирането им ще бъде затруднено.

Съгласно чл. 121, ал. 3 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършваната от ревизираното лице дейност. Всяко обезпечение води до накърняване на имуществената сфера на засегнатото лице, поради което при наличието на съответно имущество, нормата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК предвижда налагането избирателно на тези обезпечителни мерки, които не препятстват, или не водят до спиране на дейността на лицето. По отношение на изложените в жалбата аргументи, че дейността на дружеството се възпрепятства следва да се отбележи, че жалбоподателят има правна възможност, съгласно разпоредбата на чл. 229 от ДОПК за искане за издаване на разпореждане за разрешение за неотложни плащания, при спазване на определени законови изисквания. Съгласно разпоредбата на чл. 229, ал. 1 от ДОПК публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Преценката от органа по ал. 1 се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложени към нея доказателства. Разрешението по ал. 1 се дава, при условие че: сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни; сумите са за публични вземания. С оглед доказателствата по делото, изложените в жалбата твърдения, че дейността на дружеството е затруднена видно от административната преписка, длъжникът не е предприел такива действия.

Следва да се отбележи, че в производството по реда на чл. 197 от ДОПК, административният орган, а и съдът нямат компетентност да се произнесат по правилността направените от ревизиращите органи фактически констатации, тъй като тяхната законосъобразност е предмет на друго отделно производство, по оспорване на РА, както е изложено в жалбата.

Неоснователни са и доводите във връзка с нарушаване на установените в АПК правни принципи и конкретно принципът за съразмерност, прокламиран в чл. 6, ал. 5 от цитирания кодекс. По отношение спазване разпоредбата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, за съразмерност на наложените обезпечителни мерки, следва да се отбележи следното: Действително обезпечителната мярка представлява едновременно защитата и санкцията, в които се състои обезпечението на конкретно вземане. Следва да е налице съответствие между същата и справедливия интерес да се задоволи обезпечителната нужда на публичния взыскател без ненужно обременяване на длъжника. Това произтича пряко от основните принципи в административното производство, част от което е и събирането на публичните вземания. Касае се за принципа на съразмерност залегнал в

разпоредбата на чл. 6 от АПК (приложим по препращане на §2 от ДР на ДОПК в настоящото производство). Съдържанието на посочения принцип се свежда до упражняване от страна на административния орган на възложените му правомощия по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Съгласно чл. 6, ал. 5 от АПК е посочено, че административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Този принцип е намерил отражение и в нормата на чл. 195, ал. 7 от ДОПК, че обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините. В конкретния случай не е налице нарушаване на това правило.

С оглед на изложеното съдът намира, че в хода на налагане на предварителните обезпечителни мерки не е допуснато нарушение на процесуалните правила. Оспореният акт е издаден в съответствие с материалния закон и неговата цел. При постановяване на процесното постановление и потвърждаващото го решение са били налице всички законови предпоставки на чл. 121, ал. 1 ДОПК. При определяне на техния вид и обем са съобразени размера на предполагаемото задължение, имущественото състояние на ревизираното лице, обезпечителната нужда, както и доколко налагането на обезпечителни мерки ще затрудни дейността на ревизираното лице. Ето защо жалбата следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а оспореното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено за сумата от 102.26 евро, определена по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 197, ал. 2, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 60 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ИНВЕСТСТРОЙ 3000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес за кореспонденция: [населено място].[жк]. бл. 65. вх. Б, ет. 7, ап. 91, с управител О. З., срещу Решение № ПО-106/24.10.2025г. на зам. директора на ТД на НАП С., изпълняващ длъжността директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Постановление с изх. №С250022-023-0002747/08.10.2025 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки, издадено на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, от М. П. на длъжност главен публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

ОСЪЖДА „ИНВЕСТСТРОЙ 3000“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите – ТД на НАП С. разноси в размер на 102.26 евро.

На основание чл. 197, ал. 4, във връзка с чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: